

เรื่องเล่า ทำให้.....น้องกินข้าว

โดย นางณิการ์ตัน เจตนิย

ผู้ช่วยเหลือคนใช้กลุ่มงานการศึกษาพิเศษ

ดิฉันได้เข้ามาทำงานที่สถาบันราชานุกูลเมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม พ.ศ.2539 ซึ่งขณะนั้นยังใช้ชื่อว่า โรงพยาบาลราชานุกูล ดิฉันมาทำงานในตำแหน่งผู้ช่วยเหลือคนไข้ วันแรกที่ได้เข้ามาทำงานดิฉันประหลาดใจมากไม่เคยคิดเลยว่าจะมีเด็กปัญญาอ่อนหรือเรียกตามวิชาการว่าเด็กบกพร่องทางพัฒนาการและสติปัญญามากมายขนาดนี้ ซึ่งเห็นแล้วก็สงสารและกลับคิดถึงตนเองว่าโชคดีแค่ไหนที่เกิดมาสมบูรณ์ แม้ดิฉันจะเรียนมา น้อย แต่ในขณะนั้นดิฉันก็ได้ ตั้งใจว่าจะต้องช่วยเหลือน้องๆเหล่านี้ให้ได้มากที่สุดเท่าที่ตามความสามารถของดิฉันที่มีอยู่ แม้จะไม่มีความรู้เกี่ยวกับน้องๆแต่ก็จะขอเอาแรงกายแรงใจช่วยเต็มที่

ช่วงหนึ่งในการปฏิบัติงานดิฉันได้เป็นที่เลี้ยง คอยดูแลเด็กออทิสติก มีเด็กชายคนหนึ่งผิวดำแดง ตากลมโต อยู่ไม่นิ่งแต่พูดเก่งโต้ตอบเป็นบางครั้ง อายุ 10 ปี เป็นเด็กมาจากต่างจังหวัด น้องมาฝึกครั้งแรกดิฉันเห็น น้องเอาแต่ร้องไห้ไม่ทำอะไรเลย ครูก็พยายาม ฝึกน้องปรับจนน้องเลิกร้องไห้ ช่วงที่น้องต้องไปรับประทานอาหารที่ตึกโภชนาการดิฉันมีหน้าที่ในการดูแลให้น้องรับประทานอาหารเช้า แต่น้องไม่ยอมทานอะไรเลยให้ดื่มน้ำน้องก็พน ออกมาให้กินข้าวน้องก็คายออกหมด บางครั้งน้องก็พูดว่าเหม็นและอาเจียนออกมา น้องเป็นแบบนี้อยู่หลายวันดิฉันสงสารน้องคิดว่าอยากจะช่วยน้อง จะทำอย่างไรดีนะน้องถึงจะกินอาหาร ดิฉันนอนคิดอยู่หลายวัน เอาละลองดูเมื่อคิดได้ดิฉันก็เริ่มปฏิบัติการตามที่คิด

ดิฉันพาน้องมานั่งใกล้ๆเพื่อนที่กินอาหารแล้วก็บอกว่า “ ไม่กินก็ไม่ใช่ไร ” น้องยอมนั่งกับเพื่อนแต่จะดึงคอเสื้อขึ้นมาปิดจมูกปิดปากและบ่นว่าเหม็นอยู่ตลอดเวลา หลังจากนั้นก็ไปถาม คุณแม่ของน้องว่าอยู่ที่ บ้านทานข้าวหรือเปล่า แม่ของน้องรีบไปพักหนึ่งและตอบว่าน้องไม่กินข้าวแต่แม่ให้น้องกินอาหารเสริมของแอมเวย์เป็นของเหลวซึ่งมีราคาแพง พอดิฉันทราบอย่างนี้จึงคุยกับคุณแม่ของน้องว่าเราลองมาปรับกันดูใหม่ว่าถ้าเราไม่ให้น้องกินอาหารเสริมเมื่อน้องหิวน้องจะกินอาหารอื่นหรือไม่ คุณแม่ก็ตกลง

ดิฉันเริ่มป้อนอาหารให้น้องแต่ไม่ได้บังคับโดยเห็นน้องเพลินๆดิฉันก็จะป้อนชิ้นเล็กๆให้ แรกๆน้องก็จะคายออกดิฉันก็ไม่ท้อทำอยู่ทุกวันโดยบางครั้งครูและเพื่อนๆก็มาช่วยดู ดิฉันทำอย่างนี้มาประมาณเดือนครึ่งและสิ่งที่ทำให้ดิฉันดีใจเป็นที่สุดก็เกิดขึ้น วันนั้นดิฉันพาน้องไปรับประทานอาหาร กลางวัน ตามปกติและก็ทำอย่างที่ให้เป็นประจำทุกวัน ดิฉันป้อนอาหารให้ น้องคิดว่าเดี๋ยวก็คงจะคายออกมา ดิฉันถึงกับขลุ่ยชู้น้องไม่คายและกลืนลงไป ดิฉันดีใจมากแต่ดิฉันก็ยังไม่ปักใจว่าน้องกินข้าวได้แล้วแน่จริงหรือ ดิฉันก็ปฏิบัติในวันต่อไปเช่นเดิมอีกก็พบว่าน้องกินข้าวได้แล้วจริงๆ พอถึงตอนบ่ายคุณแม่มารับน้องกลับบ้าน ดิฉันบอกคุณแม่ว่า “ น้องทานข้าวได้แล้วไม่คายออกมา ” คุณแม่ดีใจมากและบอกขอบคุณมากค่ะที่ช่วยฝึกน้องให้กินข้าว ได้ ดิฉันดีใจและภูมิใจมากที่เป็นส่วนหนึ่งในการช่วยเหลือให้น้องได้มีพัฒนาการที่ดีขึ้นและก็เป็นความประทับใจครั้งหนึ่งในชีวิตของดิฉัน